

Kharazmi University

(Research article)

The Effect of Feedback based on Inherent and Incremental Ability Theories on Dynamic Balance in Middle-aged Women

Shahzad Tahmasebi Boroujeni ¹, Masoumeh Karimnejat ²

1. Shahzad Tahmasebi Boroujeni, (Ph.D) University of Tehran, Tehran, Iran

2. Masoumeh Karimnejat, (M.S) University of Tehran, Tehran, Iran

ARTICLE INFO

Received December 2016

Accepted June 2018

KEYWORDS:

Generic Feedback, Non-Generic Feedback, Secondary Cognitive Task, Secondary Manual Task

CITE:

Tahmasebi Boroujeni, Karimnejat, **The Effect of Feedback based on Inherent and Incremental Ability Theories on Dynamic Balance in Middle-aged Women**, Research in sport management & motor behavior, 2020: 10(19):122-136

ABSTRACT

The aim of this study was to examine the effect of inherent and incremental ability theories feedback on dynamic balance in middle-aged women. 29 middle-aged women (Mean age: 53.75 ± 2.94) randomly assigned into two groups (inherent ability= 15 subjects, and incremental ability= 14 subjects). Both groups after the dynamic balance pretest (Timed Up and Go) received different instructions feedback. Immediate retention test at the end of sessions and delayed retention test was a day later. The transfer test conducted by cognitive and manual task. All tests performed on three stages and the score was recorded average each. The Mixed analysis of variance not significant difference between two feedbacks in dynamic balance ($P= 0.249$). In addition, analysis of variance with repeated measures showed that the dynamic balance in middle-aged women affected by both the inherent ability-based feedback ($P= 0.0005$) and incremental ability-based feedback ($P=0.000003$). Consequently, apart from type of ability-based feedback, the effectiveness of both types of feedback in dynamic balance confirmed. In the other words, short-term effects in both groups indicated a significant improvement in dynamic balance from pre-post-test and immediate retention. In addition, the results proved that it seems to secondary cognitive tasks more than motor impair balance.

پژوهش در مدیریت ورزشی و رفتار حرکتی

*** (مقاله پژوهشی) ***

تأثیر باز خورد مبتنی بر نظریه توانایی ذاتی و افزایشی بر تعادل پویای زنان میانسال

شهباز طهماسبی بروجنی*^۱، معصومه کریم نجات^۲

۱. دانشیار گروه رفتار حرکتی و روان شناسی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

۲. کارشناس ارشد یادگیری و کنترل حرکتی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

چکیده

در این پژوهش به بررسی بازخورد مبتنی بر نظریه توانایی ذاتی و توانایی افزایشی بر تعادل پویای زنان میانسال پرداخته شد. ۲۹ زن میانسال (با میانگین سنی $53/75 \pm 2/94$) به صورت هدفمند انتخاب و سپس به صورت انتساب تصادفی در دو گروه مساوی بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی و توانایی افزایشی قرار گرفتند. هر دو گروه بعد از پیش آزمون تعادل پویا (آزمون عملکردی زمان برخاستن و راه رفتن) دستورالعمل های بازخوردی متفاوتی دریافت کردند. آزمون یادداری فوری در پایان جلسه مداخله و یادداری تاخیری یک روز بعد اجرا شد. همچنین آزمون انتقال هم به صورت تکلیف شناختی و هم دستکاری شیء انجام شد. تمام آزمون ها در سه مرحله اجرا و نمره میانگین هر یک ثبت گردید. نتایج تحلیل واریانس مرکب تفاوت معنی داری بین دو بازخورد در تعادل پویا ($P=0/249$) نشان نداد. همچنین، نتایج تحلیل واریانس با اندازه گیری تکراری نشان داد که تعادل پویا در زنان میانسال تحت تأثیر هر دو بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی ($P=0/0005$) و بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی ($P=0/00003$) قرار گرفته است. در نتیجه، جدای از نوع بازخورد مبتنی بر توانایی ها، اثر بخشی هر دو نوع بازخورد در تعادل پویا مورد تایید قرار گرفت. بدین مفهوم که، آثار کوتاه مدت در هر دو گروه نشان از بهبود معنی دار تعادل پویا از پیش تا پس آزمون و یادداری فوری بود. همچنین آنچه در نتایج اثبات شد این بود که به نظر می رسد تکالیف ثانویه شناختی بیش از حرکتی می تواند تعادل را مختل کند.

اطلاعات مقاله:

دریافت مقاله دی ۱۳۹۵

پذیرش مقاله تیر ۱۳۹۷

*** نویسنده مسئول:**

shahzadtahmaseb@ut.ac.ir

واژه های کلیدی:

بازخورد عمومی، بازخورد

غیر عمومی، تکلیف ثانویه شناختی،

تکلیف ثانویه حرکتی.

ارجاع:

طهماسبی بروجنی، کریم نجات.

تأثیر بازخورد مبتنی بر نظریه

توانایی ذاتی و افزایشی بر تعادل

پویای زنان میانسال. پژوهش در

مدیریت ورزشی و رفتار حرکتی،

۱۳۹۹: ۱۰ (۱۹): ۱۲۲-۱۳۶

مقدمه

توانایی افراد در حفظ تعادل^۱، تقریباً برای انجام موفقیت‌آمیز کلیه حرکات روزمره امری ضروری است (۱). تعادل به عنوان عاملی مهم در مطالعات، می‌تواند راهگشای بسیاری از مشکلات حرکتی باشد (۲) و به توانایی حفظ و یا حرکت در وضعیت تحمل وزن بدون افتادن (۳) و یا به حفظ قامت مطلوب در طول هر دو موقعیت ایستا^۲ و پویا^۳ اطلاق می‌شود (۴). برای حفظ تعادل، فرد در مقابل سلسله مراتبی از عناصر و عوامل قرار گرفته تا با تعاملات لازم، این امر عملی گردد (۵). حفظ تعادل، فعل و انفعال پیچیده‌ای را بین فاکتورهای داخلی (حس عمقی، حس شنوایی و بینایی) و فاکتورهای عضلانی ایجاد می‌کند. این فعل و انفعالات اثر متقابلی بر شبکه عصبی و بازخوردهای حرکتی بر جای می‌گذارد (به نقل از (۶) در موقعیت‌های گوناگون و در حالت‌های متعدد، اندام تحتانی باید قادر باشد تا بدن را در سطح اتکای خودش حفظ کرده و در مقابل هرگونه اختلال غیر منتظره‌ای، پایداری نماید (۵). همه عوامل درگیر در تعادل با پیشرفت سن، تحت تأثیر فرایند پیری قرار می‌گیرند. پردازش طبیعی اطلاعات و گیرنده‌های حسی، مهمترین عوامل مؤثر بر کنترل قامت و تعادل هستند (۷). تغییرات به وجود آمده در جنبه‌های ارادی و غیر ارادی حرکت، نقش مهمی در بروز این دگرگونی‌ها دارند، زیرا پردازش طبیعی و گیرنده‌های حسی، مهمترین عوامل مؤثر بر کنترل قامت و تعادل هستند (۳).

از میان بازخوردهای مختلف، بازخورد اطلاعاتی بعنوان یکی از مهمترین عوامل اثرگذار یادگیری مهارت حرکتی مورد مطالعه قرار گرفته و بعد از هر کوشش یا گروهی از کوشش‌ها به یادگیرنده ارائه می‌شود، که به الگوی حرکتی‌شان یا نتایج آن بر محیط اشاره دارد (۸). از میان بازخوردهای اطلاعاتی؛ بازخورد عمومی^۴ به این مطلب اشاره می‌کند که اجرای تکلیف مبتنی بر توانایی ذاتی است در حالیکه بازخورد غیر عمومی^۵ به رویدادی خاص اشاره دارد که نشان می‌دهد اجرا منعطف است. زمانیکه دستورالعمل‌های متفاوتی از بازخورد که مبتنی بر ذاتی بودن توانایی و یا تغییرپذیری ویژگی‌ها ارائه گردد خصیصه‌های انگیزشی متفاوتی با توجه به مفاهیم توانایی می‌تواند ایجاد شود. مطالعات قبلی نشان داده‌اند که بزرگسالان و کودکان، می‌توانند به سمت دیدگاه‌های مختلف درباره توانایی ثابت بمانند یا بطرف دیدگاه‌های دیگر تهییج شوند (۹). این دیدگاه‌ها می‌توانند توانایی را تحت عناوین: ظرفیت ثابت (نظریه پردازان ذاتی)^۶، که در این راه برای میزان پیشرفت، محدودیت مشخص می‌کند، یا توانایی قابل انعطاف (نظریه پردازان افزایشی)^۷، که پیشرفت در چنین حالتی

1. Balance
2. Static
3. Dynamic
4. Generic Feedback
5. Non-Generic Feedback
6. Entity Theorists
7. Incremental Theorists

شدیداً به تلاش و یادگیری وابسته است تقسیم کند (۹). بر این اساس افرادی که تصور دارند ظرفیت توانایی آنها ثابت و غیرقابل تغییر است، تمرکزشان بر مقایسه عملکرد خود با دیگران و غلبه بر آنها می‌باشد و در هنگام مواجه شدن با شکست و یا بازخورد منفی تلاشی از خود نشان نداده و از قرار گرفتن در شرایط چالش‌برانگیز اجتناب می‌کنند. در این افراد برانگیختگی کمتری رخ می‌دهد. در مقابل افرادی که معتقدند توانایی یک ظرفیت قابل تغییر و انعطاف پذیر است، به مقایسه عملکرد خود با معیارهای شخصی می‌پردازند و تمرکزشان بر بهبود عملکرد و یادگیری تکلیف می‌باشد. در مقابل بازخورد منفی و شکست تلاش بیشتری از خود نشان می‌دهند و از قرار گرفتن در موقعیت های چالش‌برانگیز ترسی ندارند. همچنین در این افراد برانگیختگی رخ می‌دهد (۹، ۱۰).

بطور خاص، برخی از پژوهش‌ها نشان داده که زبان در قالب بازخورد، این پتانسیل را دارد که برداشت افراد از توانایی را، با عواقب قضاوت قطعی از خود درباره ثابت بودن خصیصه های فردی در طول زمان یا زمینه، که بازتاب آن در یادگیری و اجرا دیده می‌شود، تحت تأثیر قرار دهد (۹). نیکولاس (۱۹۸۴) بیان می‌کند که توانایی را به چند شیوه می‌توان ادراک نمود: از طریق ارجاع به عملکرد و یا دانش گذشته فرد، توسط زمینه ای که در آن خبرگی در اجرای یک تکلیف نشان دهنده قابلیت می‌باشد و نیز از طریق مقایسه قابلیت‌های فرد با دیگران. در این زمینه جدید، خبره شدن در اجرای یک تکلیف به تنهایی نمی‌تواند نشان دهنده قابلیت‌های بالای فرد باشد. به منظور نشان دادن قابلیت‌های بالا لازم است شخص با تلاشی یکسان به موفقیت‌های بیشتری نسبت به دیگران دست یابد و یا برای دستیابی به عملکردی یکسان، تلاش کمتری نسبت به سایر افراد انجام دهد (به نقل از ۱۱). دوایک و لگت (۱۹۸۸) معتقدند، نظریه پردازان ذاتی احتمال دارد بیشتر "اهداف عملکردی"^۸ را تأیید کنند، در حالی که نظریه پردازان افزایشی نشان داده اند که از "اهداف یادگیری"^۹ تکلیف حمایت کرده اند. اهداف عملکردی زمانی عمل می‌کند که افراد قضاوت مطلوب از شایستگی خود را از دیگران به دست می‌آورند، و یادگیری زمانی برجسته می‌شوند که افراد در رابطه با خود-ارجاعی به تکالیف و افزایش توانایی تسلط پیدا کرده باشند. تحقیقات نشان داده افرادی که دیدگاه ذاتی را دارا هستند و اهداف عملکردی را تأیید می‌کنند بیشتر احتمال دارد واکنش های منفی در مواجهه با موانع پیروزی از خود نشان دهند (۱۲).

تاکنون مطالعات اندکی به طور مشخص تأثیر مفاهیم توانایی را در زمینه اجرای حرکتی و یادگیری بررسی کرده اند. و همه از اطلاعاتی در قالب دستورالعمل‌هایی استفاده کرده اند که دستور به تهیه عقاید متفاوتی از توانایی می‌دهد (۹، ۱۳). نتایج پژوهش چیویاکوسکی (۲۰۱۴) که در آن اثرات بازخورد عمومی در مقابل غیر عمومی بر یادگیری حرکتی در کودکان را مورد بررسی قرار داد، اهمیت عبارات بازخوردی را نشان داد. نتایج پژوهش وی نشان داد، حتی اگر توضیحات بازخورد مثبت باشد ممکن است تأثیرات فوری روی اجرا نداشته باشد، آنها می‌توانند روی اجرا و احتمالاً انگیزه فرد، زمانی که ظاهراً اجرا ضعیف است اثر بگذارند. بازخورد به این موضوع اشاره دارد که اجرا قابل انعطاف (تغییرپذیر) است، تا اینکه

8. Performance goals
9. Learning/task goals

ناشی از توانایی ذاتی باشد، به نظر می رسد که یادگیرنده ها پتانسیل این را داشته باشند که در برابر یک وضعیت تکراری در زمینه اجرای حرکتی و یادگیری که با آن روبرو می شوند، مقاومت کنند (۹). در برخی مطالعات در زمینه تکلیف چرخشی پیگردی بزرگسالان (۱۴). ذاتی بودن توانایی مورد تایید قرار گرفته و این در حالی است که محققان دیگر به رویکرد ملاحظه توانایی به عنوان یک وجه منعطف و تغییرپذیر پرداخته اند که می توان به پژوهش هایی در خصوص تکلیف تعادل (۱۰)، یادگیری مهارت های حرکتی کودکان کم توان ذهنی (۱۱)، انگیزش و پرتاب از بالای شانه کودکان (۱۵) اشاره داشت. در این میان پژوهش های دیگری نیز به چشم می خورد که بیان می کند این که چه اطلاعات بازخوردی، درک متفاوت از توانایی را تهییج می کند، و قادر خواهد بود که بر اجرای حرکتی و یادگیری اثر بگذارد، هنوز در هاله ای از ابهام است (۱۳). بنابراین این پرسش همچنان باقی است که آیا بازخورد عمومی یا غیر عمومی، مفاهیم متفاوتی از توانایی را تهییج می کند و پتانسیل این را دارد که بر اجرای حرکتی، یادگیری و انگیزش بزرگسالان و کودکان اثر بگذارد؟

مساله قابل بررسی دیگر در این پژوهش تاثیر تکالیف ثانویه بر تعادل در زنان میانسال است. محققانی که درباره عملکرد انسان تحقیق می کنند، نشان داده اند که فعالیت های مربوط به توجه، محدودیت مهمی را در عملکرد انسان ایجاد می کند. این محدودیت به خوبی نشان می دهد که مشکلی که اغلب هنگام اجرای همزمان بیش از دو عمل داریم، به دلیل نیاز به تقسیم توجه میان تکالیف در حال اجراست (۱۶) و اینکه چگونه توجه خود را بین چند فعالیت، بطوریکه هر دو بطور کارآمد انجام شود، معطوف و تقسیم می کنیم، سؤالی است که بصورت گسترده در حوزه های تئوری و تمرینی مطرح است (۱۷). همچنین، در زندگی روزمره معمولاً حفظ وضعیت بدن همراه با انجام کارهای شناختی دیگری نظیر گفتگو، محاسبه یا تفکر ساده است. سیستم تعادلی و شناختی به صورت مستقل از هم عمل نمی کنند (۱۶). از دیدگاه اندرسون، هاگمن، تالیانزاده، سویدبرگ و لارسن (۲۰۰۲)، با توجه به رقابت موجود در سطح منابع پردازشگر مرکزی، دو نتیجه جالب در انجام همزمان دو تکلیف تعادلی و شناختی وجود دارد که عبارت است از: ۱- کاهش کارایی عملکرد تعادلی ۲- کاهش کارایی عملکرد شناختی، که این اثرات ناپایدار است، اما تا زمانی که ناپایداری تعادلی وجود دارد به قوت خود باقی خواهد بود (به نقل از ۱۸).

همچنین شواهد پژوهشی نشان داده اند که ممکن است توجه برای کنترل وضعیت و حفظ تعادل از طریق یکپارچه سازی حسی و انتخاب بین اطلاعات حسی متناقض (۱۸) یا به منظور جبران ناپایداری های سیستم کنترل وضعیتی، بکار گرفته شود (۱۹). متداولترین روش تجربی که برای بررسی مسائل مربوط به محدودیت منابع توجه به کار می رود، روش تکلیف دوگانه است (۱۷). طبق نظریه محدودیت منبع توجه، انسان برای اجرای تکالیف، دارای ظرفیت محدود توجه است و در صورتی که توجه به این تکالیف فراتر از منبع محدود توجه باشد، اجرای یک یا هر دو آنها آسیب می بیند (۸). لذا، در این پژوهش از دو تکلیف ثانویه شناختی^{۱۰} (جمع و تفریق) و حرکتی (دستکاری شیء^{۱۱}) بطور جداگانه استفاده گردید.

در پژوهش‌های پیشین نتایج متفاوتی در رابطه با همزمانی تکالیف وضعیتی و تکلیف ثانویه به دست آمده است. برای مثال برخی نشان داده اند که عملکرد تعادل در شرایط تکلیف دوگانه کارایی کمتری دارد (لاکوار و همکاران، ۲۰۰۸)، در برخی هیچ تغییری مشاهده نشد (شاموی- کوک و وولاکوت، ۲۰۰۰؛ ریلی و همکاران، ۲۰۰۸) و برخی تحقیقات نیز بهبود عملکرد تکلیف وضعیتی را در شرایط تکلیف دوگانه گزارش کردند (اندرسون و همکاران، ۲۰۰۲؛ اندرسون و همکاران، ۱۹۹۸؛ ویولرمی و همکاران، ۲۰۰۰) (به نقل از ۱۸).

با توجه به اینکه مطالعات قبلی در زمینه بازخورد مبتنی بر نظریه توانایی ذاتی و نظریه توانایی افزایشی تنها روی طیف کودکان و افراد جوان انجام شده و در دو مورد پژوهش منتشر شده داخلی هم یکی روی کودکان کم توان ذهنی و دیگری بر روی کودکان عادی مورد مطالعه قرار گرفته است به نظر می رسد بررسی این شیوه بازخورد مبتنی بر توانایی زنان میانسال با توجه به اینکه پیشتر بیان شده سن اجراکننده به عنوان تابعی است که منجر به افزایش اثر مفاهیم توانایی می‌گردد (۱۳)، موضوع جدیدی در حیطه رفتار حرکتی باشد و محققان به دنبال پاسخگویی به این سوال بودند که آیا بازخوردهای مبتنی بر توانایی ذاتی و افزایشی می تواند نتایجی مشابه تحقیقات گذشته در گروه های سنی دیگر داشته باشد و آیا برتری بین این دو نوع بازخورد وجود دارد؟ و از سوی دیگر، علاوه بر بررسی تاثیرات بازخوردی بر اجرای تکلیف در آزمون یادداری فوری و یادداری تاخیری، نوع شناختی و حرکتی بودن آزمون انتقال که در فعالیتهای روزمره میانسالان شایع و ضروری است نیز مورد بررسی قرار گرفت.

روش تحقیق

پژوهش حاضر از نوع مطالعات نیمه تجربی شامل یک طرح پیش آزمون- پس آزمون با اندازه‌های تکراری و آزمون‌های یادداری و انتقال با دو گروه (بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی و مبتنی بر توانایی افزایشی) بود.

جامعه آماری

جامعه آماری تحقیق حاضر را زنان میانسال با میانگین سنی $2/94 \pm 53/75$ سال بدون هیچ گونه آسیب در اندام تحتانی و مشکلات ارتوپدی تشکیل دادند. پس از بررسی از بین افراد دارای شرایط حضور در پژوهش ۳۰ نفر بطور داوطلبانه در این تحقیق شرکت کردند و بطور انتساب تصادفی به دو گروه (۱۵ نفر گروه بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی و ۱۵ نفر بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی) توزیع شدند. قابل ذکر است که در مرحله محاسبات آماری داده های مربوط یک نفر از شرکت کنندگان گروه توانایی افزایشی پس از بررسی مقادیر پرت^{۱۲} حذف گردید.

ابزار اندازه گیری

آزمون تعادل پویا- زمان برخاستن و راه رفتن^{۱۳}

از آزمون زمان برخاستن و راه رفتن (TUG) برای سنجش تعادل پویا استفاده شد. این آزمون شامل شش مرحله است که آزمودنی باید آنها را پشت سر هم انجام دهد. برای اجرای این آزمون ابتدا یک صندلی بدون دستگیره به فاصله ۳ متری از یک مانع (پایان مسیر) قرار داده شد، سپس از آزمودنی خواسته شد بدون کمک دستهایش از روی صندلی برخیزد و پس از طی مسیر سه متری، برگردد و از قسمت پشت صندلی دور زده و روی صندلی بنشیند. از آزمودنی ها خواسته شد که در سریعترین حالت ممکن و بدون دوییدن این عمل را انجام دهند. به منظور آشنایی آزمودنی ها قبل اجرای آزمون، این عمل را سه بار تمرین کردند. سپس در هر مرحله آزمودنی سه بار آزمون را اجرا کردند و میانگین این سه بار به عنوان رکورد ثبت شد (۲۰).

روند اجرای تحقیق

ابتدا به شرکت کنندگان درباره پروتکل کاری توضیحات لازم داده شد و رضایت نامه کتبی از آنها دریافت شد. هر یک از آزمون‌های تعادل توسط یک فرد ماهر انجام داده شد. سپس قبل از اجرای هر آزمون این فرصت در اختیار شرکت کنندگان قرار داده شد تا بتوانند آزمون ها را سه مرتبه تمرین کنند. سپس پیش آزمون تعادل پویا (زمان برخاستن و راه رفتن) از آنها گرفته شد. آزمودنی ها پس از پیش آزمون به صورت تصادفی به دو گروه مشتمل بر: بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی و بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی تقسیم شدند. افراد با توجه با گروهی که در آن قرار داشتند بعد از هر اجرا دستورالعمل های بازخوردی متفاوتی را دریافت می کردند. در گروه بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی بعد از هر اجرا عبارت بازخوردی "شما واقعاً تعادل خوبی دارید" و در گروه بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی بعد از هر اجرا عبارت بازخوردی "شما این تکلیف تعادلی را خیلی خوب انجام دادید" را دریافت کردند. در پایان همان جلسه آزمون یادداری فوری بدون ارائه بازخورد اجرا شد. آزمون یادداری تأخیری بعد از یک روز اجرا شد (۹). آزمون های انتقال نیز به دو صورت تکلیف ثانویه شناختی و دستکاری شیء اجرا شد که برای تکلیف ثانویه شناختی در حین اجرای هر دو آزمون از آزمودنی ها سوالات ریاضی که چند سوال ساده جمع و یا تفریق ریاضی پرسیده شد که آزمون دهنده گان باید به آن پاسخ می دادند و برای دستکاری شیء از یک لیوان آب حین اجرای آزمون تعادل (با مقدار مشخصی از آب که توسط آزمونی ها حمل می شد و باید حین حرکت مراقب این موضوع می بودند که آب درون لیوان به بیرون نریزد) استفاده شد (۲۱).

روش آماری

داده‌ها با استفاده از روش‌های آمار توصیفی مانند فراوانی، میانگین، انحراف معیار انجام شد. پیش از استفاده از آزمون‌های پارامتریک، پیش فرض نرمال بودن داده‌ها و همگنی واریانس‌ها با استفاده از آزمون شاپیرو-ویلک و آماره لون به ترتیب بررسی شد. از روش‌های آمار استنباطی مانند تحلیل واریانس مرکب (۲ گروه \times ۶ مرحله) با تاکید بر عامل اول، تحلیل واریانس با اندازه‌گیری تکراری روی عامل مراحل اندازه‌گیری در سطح معنی داری $P \leq 0/05$ استفاده شد. کلیه محاسبات با نرم افزار SPSS نسخه ۲۱ و ترسیم نمودارها با اکسل نسخه ۲۱ انجام شد.

نتایج و یافته‌های تحقیق

اطلاعات توصیفی مربوط به آزمون‌های تعادل پویا به تفکیک گروه در جدول ۱ قابل مشاهده است.

جدول ۱: اطلاعات توصیفی خرده مقیاس‌ها در مراحل مختلف آزمون

تعادل پویا		گروه
Mean \pm SD		
۸/۸۳۰/۸۱	پیش آزمون	توانایی ذاتی (۱۵ نفر)
۸/۴۷۱/۰۷	پس آزمون	
۸/۱۵۰/۹۵	یادداری فوری	
۸/۶۳۱/۰۳	یادداری تاخیری	
۸/۹۵۱/۲۲	انتقال حرکتی	
۹/۷۵۱/۵۴	انتقال شناختی	
۸/۴۸۰/۶۹	پیش آزمون	توانایی افزایشی (۱۴ نفر)
۸/۱۳۰/۶۷	پس آزمون	
۸/۰۸۰/۶۶	یادداری فوری	
۸/۱۲۰/۷۳	یادداری تاخیری	
۸/۴۷۰/۶۷	انتقال حرکتی	
۹/۲۶۱/۴۷	انتقال شناختی	

ابتدا با بررسی مقادیر پرت، داده‌های مربوط به یکی از افراد شرکت‌کننده در گروه توانایی افزایشی حذف شد و ادامه فرآیند روی مجموعاً ۲۹ نفر صورت گرفت. سپس، به منظور بررسی توزیع طبیعی داده‌ها، از آزمون شاپیرو-ویلک استفاده شد و نتایج حاکی از تأیید توزیع داده‌ها در هر دو گروه بود که در جدول ۲ مقادیر دقیق آن مشخص شده است.

جدول ۲: اطلاعات تایید توزیع داده ها

آزمون شاپیرو ویلک			انواع بازخورد	
سطح معنی داری	درجه آزادی	آماره	گروه	
۰/۳۸۲	۱۵	۰/۹۴۰	پیش آزمون پویا	توانایی ذاتی
۰/۲۶۸	۱۴	۰/۹۲۶	پیش آزمون پویا	توانایی افزایشی

به منظور مقایسه دو گروه در طول دوره های زمانی مختلف از تحلیل واریانس مرکب^{۱۴} استفاده شد. پیش فرض اول این آزمون برابری ماتریس کواریانس می باشد. با توجه به عدم سطح معنی داری آزمون ام باکس ($P = ۰/۵۶۴$) ماتریس کواریانس داده ها برابر می باشد. پیش فرض دوم این آزمون اصل تقارن مرکب می باشد. برای برقراری این اصل از آزمون کرویت موخلی استفاده گردید. با توجه به معنی دار بودن آزمون کرویت موخلی ($P = ۰/۰۰۰۰۰۵$)، شاخص های (F) مربوط به اثر گرین هاوس گیسر گزارش می شود.

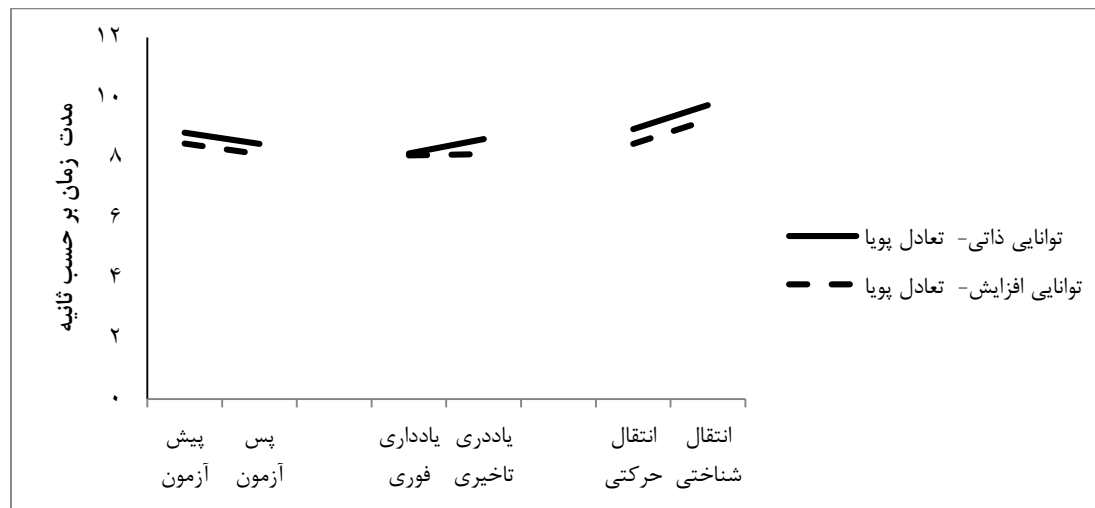
همان طور که در جدول ۳ مشاهده می شود، اثر زمان معنی دار ($F_{۳,۵۵,۰۶۶} = ۲۲/۱۴۹$ ، $sig = ۰/۰۰۰۵$ ، $\eta^2 p2 = ۰/۴۵۱$) بود اما در تعامل زمان و نوع بازخورد تفاوت معنی داری مشاهده نشد ($F_{۳,۲۰,۳۹} = ۰/۶۲۲$ ، $sig = ۰/۶۸۴$ ، $\eta^2 p2 = ۰/۰۲۳$). لذا می توان نتیجه گرفت که با وجود برتری میانگین نمرات گروه توانایی افزایشی نسبت به توانایی ذاتی اما هیچ کدام از دو نوع بازخورد مبتنی بر توانایی اثربخشی متفاوتی بر تعادل پویا نداشته است و برتری در هیچ کدام از گروه ها به صورت معنی دار مشاهده نشد.

جدول ۴: یافته های مربوط به آزمون تحلیل واریانس مرکب

منبع تغییرات	مقیاس اندازه گیری	مجموع مجذورات	درجه آزادی	میانگین مجذورات	مقدار F	سطح معنی داری	مجذوراتا
زمان	تعادل پویا	۳۸/۹۸۴	۲/۰۳۹	۱۷/۱۵۳	۲۲/۱۴۹	۰/۰۰۰۵	۰/۴۵۱
زمان * گروه		۰/۹۸۲	۲/۰۳۹	۰/۴۸۱	۰/۶۲۲	۰/۶۸۴	۰/۰۲۳

بر این اساس با توجه به معنی دار بودن عامل زمان، نتایج تحلیل واریانس با اندازه گیری تکراری بررسی شد. با توجه به معنی دار بودن آزمون کرویت موخلی در گروه توانایی ذاتی و افزایشی (به ترتیب $P = ۰/۰۰۸$ ؛ $P = ۰/۰۰۰۰۲$) شاخص های (F) مربوط به اثر گرین هاوس گیسر در این آزمون نیز گزارش می شود. نتایج آزمون تحلیل واریانس با اندازه گیری تکراری روی عامل دوره های زمانی نشان داد که تعادل پویا (TUG) در زنان میانسال تحت تاثیر بازخورد مبتنی بر

توانایی ذاتی ($\eta^2 = 0/509$)، $p2 = 0/0005$ ، $sig = 0/0005$ ، $F_{0/29,063} = 14/501$ و بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی ($\eta^2 = 0/398$)، $p2 = 0/00003$ ، $sig = 0/00003$ ، $F_{0/21,68} = 8/607$ قرار گرفته است (شکل شماره ۱).

شکل ۱. تغییرات تعادل پویا تحت بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی و افزایشی در مراحل مختلف

برای مشخص کردن جایگاه تفاوت‌های موجود در دوره‌های زمانی از آزمون تعقیبی ال اس دی استفاده گردید که یافته‌های آن در جدول ۳ گزارش شده است. نتایج آزمون تعقیبی نشان داد که در گروه بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی، تعادل پویا از پیش آزمون ($8/83 \pm 0/211$) تا پس آزمون ($8/47 \pm 0/279$)، $P = 0/033$ ، یادداری فوری ($8/15 \pm 0/246$)، $P = 0/001$ و انتقال شناختی ($9/75 \pm 0/399$)، $P = 0/013$ ، تفاوت معناداری وجود داشته است.

جدول ۳: نتایج آزمون تعقیبی ال اس دی جهت مقایسه مراحل اندازه‌گیری در گروه توانایی ذاتی

نوع بازخورد	آزمون	عامل (J)	عامل (I)	تفاوت میانگین‌ها	خطای استاندارد	سطح معنی داری
ذاتی	TUG	پیش آزمون	پس آزمون	0/363	0/154	0/033*
			یادداری فوری	0/682	0/154	0/001*
			یادداری تاخیری	0/203	0/205	0/339
			انتقال حرکتی	-0/118	0/223	0/605
			انتقال شناختی	-0/915	0/321	0/013*
افزایشی	TUG	پیش آزمون	پس آزمون	0/349	0/118	0/011*
			یادداری فوری	0/395	0/153	0/023*
			یادداری تاخیری	0/351	0/171	0/061
			انتقال حرکتی	0/009	0/168	0/957
			انتقال شناختی	-0/786	0/387	0/063

بدین معنی که افراد تحت شرایط این نوع بازخورد تعادل بهتری در پایان دوره مداخله و حتی آزمون یادداری فوری داشته اند اما در بلند مدت اثرات این نوع بازخورد حذف شده و در شرایط متفاوتی چون آزمون انتقال از نوع شناختی حتی عملکرد ضعیف تری در تعادل پویا نسبت به پیش آزمون داشته اند. همچنین، نتایج آزمون تعقیبی نشان داد که تعادل پویا در گروه بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی فقط از پیش آزمون ($۸/۴۸ \pm ۰/۱۸۵$) تا پس آزمون ($۸/۱۳۱ \pm ۰/۱۸۱$) $P = ۰/۰۲۳$ و یادداری فوری ($۸/۰۸ \pm ۰/۱۷۸$) $P = ۰/۰۲۳$ ، پیشرفت معنی داری داشته است. اما اثرات ماندگار و بادوامی از این نوع بازخورد در دیگر مراحل مشاهده نشد.

بحث و نتیجه گیری

هدف از انجام این پژوهش بررسی تاثیر بازخورد مبتنی بر نظریه توانایی ذاتی و توانایی افزایشی بر تعادل زنان میانسال بود. از نظر دانشمندان مفهوم توانایی به عنوان عاملی مهم که یادگیری و اجرا را به ویژه در حیطه اجتماعی - شناختی تحت تاثیر قرار می دهد بسیار مورد توجه قرار گرفته است (۱۱). با توجه به نتایج کسب شده در گروه بازخورد مبتنی بر توانایی ذاتی بهبود معنی داری در تعادل پویا از پیش تا پس آزمون و حتی آزمون یادداری فوری مشاهده شد اما در بلند مدت اثرات این نوع بازخورد حذف شده و در شرایط متفاوتی چون آزمون انتقال از نوع شناختی حتی عملکرد ضعیف تری در تعادل پویا نسبت به پیش آزمون داشته اند. همچنین، تعادل پویا در گروه بازخورد مبتنی بر توانایی افزایشی از پیش آزمون تا پس آزمون و یادداری فوری، پیشرفت معنی داری داشته است ولی در انتقال شناختی بسیار تضعیف شد. و در نهایت تخریب انتقال شناختی نسبت به انتقال حرکتی در نتایج قابل مشاهده بود که به نظر می رسد تمرین مهارت های شناختی بیش از حرکتی می تواند مهارت تعادل را مختل کند. بنابراین جدای از نوع بازخورد مبتنی بر توانایی ها، اثر بخشی هر دو نوع بازخورد در تعادل پویا مورد تایید قرار گرفت.

این نتایج در خصوص اثر بخشی هر دو بازخورد در مرحله اکتساب و یادداری همراستا با نتایج افشاری و همکاران (۱۳۹۵)، دوایک (۱۹۸۸)، دوایک و همکاران (۱۹۹۹)، کاشی (۱۳۹۴) می باشد (۱۱، ۱۵، ۲۲، ۲۳). در پژوهش ولف و همکاران (۲۰۰۹) نیز که یک تکلیف تعادل مورد بررسی قرار گرفته است نتایج در آزمون یادداری تاخیری نشان داد که گروه توانایی افزایشی بوسیله دستورالعمل های یادگیری توانایی مهارت در مقابل تهییج تفکر توانایی ذاتی و گروه کنترل عملکرد بهتری داشته است که با نتایج پژوهش حاضر هم سو است (۲۴).

در پژوهش دروز و همکاران (۲۰۱۳) که تاثیر مفاهیم توانایی بر یادگیری مهارت های حرکتی کودکان با سنین مختلف بررسی شد، گروهی که دستورالعمل مبتنی بر انعطاف پذیری توانایی از طریق تمرین را دریافت کردند، در هر سه گروه سنی نتایج بهتری در آزمون یادداری کسب کردند که با پژوهش حاضر هم راستاست. با این حال زمانیکه فاصله جدید از طریق آزمون انتقال مورد بررسی قرار گرفت تهییج مفاهیم توانایی فقط اجرای شرکت کنندگان بزرگسال (۱۴ سال) را تحت تاثیر قرار داد، و گروه کم سن تر (۶ و ۱۰ سال) تحت تاثیر قرار نگرفتند. به عبارت دیگر، افراد ۱۴ ساله در آزمون یادداری از هر دو گروه ۶ و ۱۰ ساله و در آزمون انتقال از گروه ۶ ساله پرتاب دقیق تری داشتند. البته، این موضوع عجیبی

نیست زیرا سن یک عامل موثر در دقت پرتاب است (۱۳). همچنین در مورد عدم برتری هیچ یک از گروه‌ها نسبت به همدیگر، نتایج پژوهش چویاکوسکی (۲۰۱۴) که اثر بازخورد عمومی و غیرعمومی بر یادگیری کودکان را مورد بررسی قرار داد در مرحله اکتساب همراستا با این پژوهش است که نشان داد بین هیچ یک از گروه‌ها تفاوت معنی‌داری وجود ندارد. اما، در آزمون یادداری فوری و تاخیری گروه توانایی افزایشی نمرات دقت بهتری را نسبت به گروه بازخورد توانایی ذاتی کسب نمودند، که این نتایج با نتایج پس آزمون و یادداری تعادل پویا در گروه توانایی ذاتی پژوهش حاضر نا هم سو است. از جمله دلایل این ناهمسوئی می‌توان به گروه سنی متفاوت در این پژوهش اشاره داشت. همچنین، طول دوره مداخله در این پژوهش بسیار کوتاه و لذا اثرات بلندمدت در این پژوهش مشاهده نشد که می‌توان به منظور مشاهده اثرگذاری با دوام مداخله و عدم کسب موقت مهارت از مداخلات طولانی مدت تر بهره برد. بنابراین، طبق نتایج پژوهش چویاکوسکی (۲۰۱۴) بازخورد به این موضوع اشاره دارد که اجرا تغییرپذیر است، تا اینکه ناشی از توانایی ذاتی باشد و به نظر می‌رسد که یادگیرنده‌ها پتانسیل این را داشته باشند که در برابر موانع در یک وضعیت تکراری در زمینه اجرای حرکتی و یادگیری که با آن روبرو می‌شوند، مقاومت کنند (۹).

در پژوهش افشاری و همکاران (۱۳۹۵) که تأثیر بازخورد ژنریک و غیرژنریک بر انگیزش درونی و یادگیری کودکان بررسی شد نشان داد که در مرحله اکتساب گروه بازخورد ژنریک و غیرژنریک نمرات دقت مشابهی را کسب کردند که با نتایج پژوهش حاضر همراستا است. نمرات دقت گروه غیر ژنریک در مرحله یادداری اول و دوم و انتقال اول و دوم نسبت به گروه ژنریک و شاهد بالاتر بود این نتایج بین گروه شاهد و ژنریک در مرحله یادداری و انتقال اول تفاوتی نداشت اما در مرحله یادداری و انتقال دوم که پس از یک بازخورد منفی انجام شد، گروه شاهد نمرات بهتری را نسب به گروه ژنریک به دست آورد. که این نتایج در مرحله یادداری و انتقال با یکدیگر همسو نمی‌باشد. از دلایل ناهمسوئی این پژوهش با پژوهش حاضر می‌توان به گروه سنی افراد و مدت زمان مداخله اشاره کرد (۱۵).

همچنین، ناهمسوئی با نتایج پژوهش سیمپیان و همکاران (۲۰۰۷) که تأثیر اشارات زبانی بر انگیزه کودکان را مورد بررسی قرار دادند، و بیان کردند بازخورد عمومی می‌تواند موجب فکر کردن کودکان به ویژگی شرایط شود و در نتیجه کاهش انگیزه را به همراه دارد، مشاهده شد (۲۵). با توجه به اینکه هیچکدام از دو نوع بازخورد برهم برتری نداشتند، به نظر می‌رسد نوع متفاوتی از انگیزه در کودکان و میانسالان وجود دارد که می‌توان در پژوهش‌های بعدی با پرسشنامه مرتبط با انگیزه این عامل را بررسی کرد.

همچنین، در مطالعه انجام شده توسط جوردان و همکاران (۱۹۹۱)، شرکت کنندگانی که قبلاً تعلیم دیده بودند که مهارت قابل حصول است نسبت به کسانی که تعلیم دیده بودند اجرای تکلیف منعکس کننده یک استعداد ذاتی است سطح بالایی از اکتساب مهارت، خودکارآمدی، بهبود بیشتر در بین کوشش‌ها، علاقه به تکلیف و واکنش عاطفی مثبت تری را نشان دادند. شاید بتوان از دلایل مغایرت نتایج پژوهش جوردان با پژوهش حاضر به تعداد بالای شرکت کنندگان در دو جنس مرد و زن با دامنه سنی وسیع (۳۹-۱۷ سال) اشاره کرد. همچنین ماهیت تکلیفی که مورد بررسی قرار گرفته است می‌تواند

در نتایج تفاوت‌هایی را ایجاد کند (۱۴). در پژوهش ولف و همکاران (۲۰۱۳)، نیز بیان شد افرادی که تصور می‌کنند اجرای تکلیف منعکس‌کننده یک توانایی ذاتی است احتمالاً با یک سطح انتظار پایین به موقعیت تمرین نزدیک می‌شوند که مانعی برای فرایند یادگیری است در مقابل، افرادی که بر این باورند که مهارت‌ها اکتسابی هستند یک رویکرد فرصتی برای بهبود تکلیف دارند و تصور می‌کنند خطاها موقتی هستند و به عنوان بخشی از یادگیری محسوب می‌شوند. شاید آنچه موجب ناهمسویی نتایج تحقیق ولف و همکاران (۲۰۱۳) با نتایج پژوهش حاضر شده است، استفاده از یک بازخورد هنجاری ساختگی در کنار تهیه مفاهیم توانایی است که خود می‌تواند نقش انگیزشی بسیاری را برای آزمودنی‌ها ایفا کند (۱۰).

دیگر نتیجه قابل توجه این بود که تعادل پویا تحت شرایط بازخورد مبتنی بر نظریه ذاتی به طور چشمگیری تخریب شد و پیرو مداخله مبتنی بر توانایی افزایشی نیز تضعیف شد اگرچه معنی دار نشد. با توجه به بررسی‌های انجام شده، تحقیقی مبتنی بر تاثیر بازخورد افزایشی و ذاتی بر اجرا در مرحله آزمون انتقال به وسیله تکالیف شناختی و حرکتی صورت نگرفته است. اما می‌توان اینگونه مطرح کرد که توجه بیشتر شرکت‌کنندگان به تکلیف ثانویه جدید و تأمل درباره پیامدهای اجرایشان به ویژه اثرگذاری بیشتر از نوع شناختی تا حرکتی موجب تحلیل تعادل پویا شده است.

در این خصوص می‌توان بیان کرد هنگامی که تکلیف سخت‌تر می‌شود و افراد ممکن است پس از هر کوشش خود را ارزیابی کنند که آیا توانایی مورد نظر را برای انجام تکلیف دارند یا خیر. خودتمرکز، تفکر و عواطف افراد را کنترل می‌کند و باعث افزایش تفکر در مورد عملکرد و توانایی خود می‌شود. با این خودتمرکز افراد از خودشان، ممکن است ظرفیت توجه در دسترس گسترده شود که این باعث رویداد انسداد توجه می‌شود که در نهایت عملکرد و یادگیری حرکتی را تخریب می‌کند (۱۵).

بر اساس متون مختلف دو دیدگاه متفاوت از توانایی را می‌توان معرفی کرد: توانایی ذاتی که دیدگاه‌هایشان از توانایی‌ها منعکس‌کننده یک ظرفیت ثابت است. این افراد بیشتر به اثبات توانایی‌هایشان علاقمند هستند و حس می‌کنند که خطا یا بازخورد منفی برایشان به عنوان یک تهدید محسوب می‌شود زیرا نشان دادند که ظرفیتشان محدود است، یا توانایی ندارند و در مقابل آن توانایی افزایشی، که منعکس‌کننده تغییرپذیر بودن توانایی بوسیله تمرین است. نه تنها می‌توان با تمرین انگیزه خود را تحت تأثیر قرار داد بلکه اجرا و یادگیری به طور مستقیم تحت تأثیر قرار می‌گیرد (۲۳، ۹).

طبق نظریه سیستم‌ها نیز توانایی کنترل وضعیت بدن در فضا، ناشی از اثر متقابل و پیچیده سیستم عصبی و عضلانی اسکلتی می‌باشد، که این سیستم کنترل قامت جهت حفظ تعادل و متعاقب آن ایجاد حرکت را مستلزم تلفیق داده‌های حسی جهت تشخیص موقعیت بدن در فضا و همین‌طور توانایی سیستم عضلانی اسکلتی برای اعمال نیروی مناسب می‌داند. طبق این نظریه عوامل اسکلتی عضلانی موثر در تنظیم تعادل، شامل مواردی مانند خصوصیات و ویژگی‌های عضله، دامنه حرکت مفصل و ارتباط بیومکانیکی قسمت‌های مختلف بدن می‌باشد (۲۶). شاید در خصوص نتایج بدست آمده بتوان اینگونه نتیجه‌گیری کرد که علاوه بر نوع باخورد، ترکیب تکرار و سرعت حرکات ممکن است باعث افزایش قدرت و استقامت

و نیز بهبود انعطاف پذیری و زمان عکس العمل باشد (۲۷) که با توجه به محدودیت های پژوهش حاضر بررسی این موارد در پژوهش های آتی نیز پیشنهاد می شود.

در نهایت اینکه، با توجه به اینکه شرکت کنندگان این پژوهش را تنها زنان میانسال تشکیل داده اند، پیشنهاد می شود با توجه به تفاوت های جنسیتی در مبحث تعادل در پژوهش های آتی تأثیر بازخورد مبتنی بر نظریه های توانایی حین اجرای تکالیف تعادلی در دو گروه مردان و زنان بررسی و مقایسه گردد. همچنین انگیزش شرکت کنندگان تحت تأثیر این نوع بازخورد به وسیله پرسشنامه انگیزشی مورد مطالعه قرار گیرد و نکته مهم تر اینکه تداوم و مدت زمان بیشتر جهت اعمال مداخله می تواند اثرات ماندگارتری را داشته باشد.

منابع

1. Ebrahimi Takamjani E, Noorbakhsh M., Basiri S. Assessing The Influence Of Sensory Information On Controlling Standing Balance In Different Age Groups. *Razi J Med Sci* , 2000;7(21):171-5.
2. Farsi A, Bagherzadeh F, Sheikh M, Tojjari F. The Effect of Dual Task on the Stability and Electromyography (RMG) of Selected Muscles in Tehran Male Students Aged between 18 and 30. *Harekat*. 2009;39(1):49-64.
3. Benjuya N, Melzer I, Kaplanski J. Aging-Induced Shifts From a Reliance on Sensory Input to Muscle Cocontraction During Balanced Standing [Internet]. 2004; 59(2): 166.
4. Nagy E, Feher-Kiss A, Barnai M, Domján-Preszner A, Angyan L, Horvath G. Postural control in elderly subjects participating in balance training. *Eur J Appl Physiol*. 2007;1(100):97-104.
5. Nazem Zadegan G, Eidar R. Anthropometric characteristics predicted by dynamic balance. *Mot Behav*. 2014;6(17):157-70.
6. Gasemi B, Azamian Jazi A, Noori P. The Effect of 12 Weeks Functional Training on Dynamic Balance in Healthy Older Women. *Iran J Ageing* , 2011;5(4):30-36.
7. Khazaei Aa, Kahrizi N, Razeghi R. Effect of selected yoga exercises on the balance of dominance and non-dominance leg of middle age women. *J Res Rehabil Sci*. 2014;10(2):269-280.
8. Schmidt RA, Lee T, translated by, Hemayattalab R, Ghasemi A. *Motor Control and Learning*. 2005.
9. Chiviawsky S, Drews R. Effects of generic versus non-generic feedback on motor learning in children. *PLoS One*. 2014 ; 11;9(2) : e88989.
10. Wulf G, Lewthwaite R, Hooyman A. Can Ability Conceptualizations Alter the Impact of Social Comparison in Motor Learning? *Journal of Motor Learning and Development*. 2013;1-20-30.
11. Kashi A, shirvaniha Z. Consideration to different view of abilities: The effect of generic versus non-generic feedback on motor learning of mentally disabled children. *Mot Behav*. 2016;8(23):15-32.
12. Biddle SJH, Wang CKJ, Chatzisarantis NLD, Spray CM. Motivation for physical activity in young people: Entity and incremental beliefs about athletic ability. *J Sports Sci*. 2003 Dec;21(12):973-89.
13. Drews R, Chiviawsky S, Wulf G. Children's Motor Skill Learning is Influenced by Their

- Conceptions of Ability. *J Mot Learn Dev*. 2013;1(2):38–44.
14. Jourden FJ, Bandura A, Banfield JT. The Impact of Conceptions of Ability on Self-Regulatory Factors and Motor Skill Acquisition. *J Sport Exerc Psychol* . 1991;13(3):213–226.
 15. Afshari B, Ghadiri F, Bahram A. Effect of Generic and Non-Generic Feedback on Intrinsic Motivation and Motor Learning in Children. *Sport Psychol Stud*. 2016;5(15):25–38.
 16. Farsi A, Abdoli B, Najafi K. Dual task effects in sensory systems interference condition on blind and sighted persons balance. *Mot Behav*. 2014;6(15):15–28.
 17. Magill. R, translated by: Vaezmousai M, Shojaee E. *Motor Learning: Conceptions and Applications*. 2005.
 18. Aslankhani M, Nejati V, Asari Jami S. Interference of two attentional tasks with balance performance. *Res Rehabil Sci*. 2013;9(2):197–208.
 19. Shumway-Cook A WM. *Motor Control: Theory and Practical Applications*. Philadelphia, Williams and Wilkins Google Scholar.; 2005.
 20. Sadeghi H, Noori S. Reliability of Functional Balance Static, Semi-dynamic and Dynamic Tests in Ectomorph women aged youth. *ournal Exerc Sci Med*. 2015;7(1):35–55.
 21. Shumway-Cook N, Brauer S, Woollacott M. Predicting the Probability for Falls in Community-Dwelling Older Adults Using the Timed Up & Physical Therapy, 2000; 80 (9), 1: 896–903.
 22. Dweck CS, Leggett EL. A social-cognitive approach to motivation and personality. *Psychol Rev*. 1988;95(2):256–273.
 23. Dweck CS. *Their role in motivation, personality, and development*. Psychology press; 2000.
 24. Wulf G, Lewthwaite R. Conceptions of Ability Affect Motor Learning. *J Mot Behav*. 2009;41: 461–467
 25. Cimpian A, Arce H-MC, Markman EM, Dweck CS. Subtle Linguistic Cues Affect Children's Motivation. *Psychol Sci*, 2007; 18: 314–316.
 26. Zaghari S. Investigating the comparison of social justice between two groups of women and elderly men. Iran University of Medical Sciences, unpublished; 2003.
 27. Simmons V, Hansen PD. Effectiveness of Water Exercise on Postural Mobility in the Well Elderly: An Experimental Study on Balance Enhancement . *Journal of Gerontology: Medical Sciences*. 1996; 51.5: 223-2380